

Dr. Egely György

Energiaéhség

Hidegfűzió újratöltve

Néhány ismerősöm a mentőknél dolgozik. Télen gyakran fordul elő, hogy „normálisnak” látszó lakótelepi lakásból szednek össze legyengült, az éhhalál szélén vegetáló pedagógusokat, szövőnőket, nyugdíjasokat. Ők azok, akik igyekeznek minden számlájukat kifizetni, egész életüket keményen és becsületesen végigdolgozták, de a sovány nyugdíjból, főleg azután, hogy egyedül maradtak, nem bírják kifizetni a rezsiköltséget.

Bármennyire is takarékoskodnak, a fűtés árát rendezni kell, így nem marad elég pénz egészséges táplálkozásra, gyógyszerre.

Ezek az emberek már ezrével, netán tízezérel nem tudják kifizetni a közüzemi számlájukat – számuk ijesztő és egyre növekvő. Az energiaszegénység most kezd látványos méreteket ölteni az egész világban.

Az olaj magas ára megjelent a fűtés- és üzemanyagárakban, sőt az élelmiszerárakban is. Ezért további éhséglázadások várhatóak a túlnépesedett országokban, Észak-Afrikában, Dél-Amerikában, de Közép- és Kelet-Európában is. Észak-Amerikában és a gazdag Nyugat-Európában az energia ára ma még nem elviselhető. Az Egyesült Államokban az óriás házakat és hatalmas luxusterepjárókat szinte ingyen

New York és a többi nagyváros energiafogyasztása óriási

energiával fűtik. Ez az a hatalmas tétkozlás, ami felhajtja az energiaárakat (a spekuláció mellett). Ha az USA-ban a tisztességes, józan, racionális energiafogyasztás lenne a mértékadó, akkor fele ennyit nem fogyasztanánk olajból. Ám az olaj- és az autóiipar lobbija annyira erős, hogy a normális hőszigetelés, a tisztességes, körülbelül 5–6 liter/100 kilométeres fogyasztás örök álom marad. Az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában „energiadisznóknak” nevezik azokat az embereket, akik egy-kétezer négyzetméteres házakban laknak, és hatalmas négykerék-hajtású terepjáróval közlekednek. Londonban külön munkacsoportok járják az utcákat, hogy sárral borítsák le ezeket a hatalmas autókat. Ám ez nem változtat a viszonyokon.

Alapvető változást csak akkor lehet elérni, ha olcsó és szennyezésmentes energiaforrást találunk, ami több száz-

ezer évre elegendő. Van ilyen, legegyszerűbb formájában ez a hidegfűzió, de az „örökmozgók” többféle fajtáját is ide sorolnám. Történelmi tragédia, hogy a Nikola Tesla által a húszas években kidolgozott elektromos energiatermelő hidegfűziós eljárás nem terjedhetett el, hiszen Tesla maga sem tudta, milyen fizikai mechanizmusok játszanak szerepet eljárásában. Csak emlegette, hogy élete legnagyobb találmánya egy vákuumcső, ami energiát termel, radioaktivitást ad és igen nagy feszültségekkel tudja üzemben tartani. Őszintén szólva, a kor legjobb szakemberei sem értették volna meg, miként is működik ez a szerkezet, hiszen az adott kor hivatalos tudománya még csak a radioaktivitásnál tartott. Az is zavaros volt számukra,

hogy milyen az atommag, és léteznek külön elemi részecskékként elektronok, protonok és neutronok. A mesterséges radioaktivitás – netán a láncreakció – kérdése még egy évtized múlva is annyira eszement ötletnek tűnt, hogy Rutherford három napig tájékozott a dühtől, amikor Szilárd Leó megemlítette neki ezt a lehetőséget. Az olyan kiemelkedő elméleti emberek, mint Albert Einstein például kifejezetten ostobaságnak tartották a szabályozott nukleáris folyamatok lehetőségét. Nyilvánvalóan, ha lett is volna jó szándék – és a kortárs fizikus krémje között nem volt –, akkor is süketek párbeszéde lett volna a kommunikáció, hiszen Tesla oly mértékben előttük járt. (A részleteket a *Borotvaélen* című könyvem I. fejezetében találhatják.)

Hogyan lehetne kitörni ebből a gettóból? Azt már elmondtam, hogy például az ufókutatásnál a torziós hullámokon alapuló rádió adó-vevők kifejlesztésével viszonylag szerény összeg segítségével látványos eredményeket lehetne elérni. Annak a pénznek a töredékéből, amit a SETI-re költöttek, nagyon látványos, döbbenetes értékű intergalaktikus kommunikációs berendezéseket lehetne kifejleszteni. A parajelenségek ügyénél viszont nem látok lehetőséget arra, hogy a hivatalos tudományt bármivel is meggyőzzük. Erre számomra jó példa az általam kifejlesztett vitalitásmérő, ami tulajdonképpen egy kis készülék, ami a gondolat erejének segítségével (mágnesáram) forgat egy kis korongot. Ugyan több mint tízezer példányt legyártottunk (és eladtunk) már, és több százezer ember kipróbálta, és látta, hogy a jelenség létezik – mindez édeskevés arra, hogy az akadémiai világ jól fűtött, kényelmes kis posványát felkavarja.

Ugyanez igaz az „örökmozgókra” is, a tudomány embereit nem győzi meg az, ha például a Vénuszon vagy a nagy gázbolygókon – így a Jupiteren – évszázadok óta forgó, dühöngő, óriási tornádókat látnak, amelyek a hatalmas súrlódás ellenére nem állnak le. Mindenféle nyakatekert teóriákat gyártanak, hogy ne kelljen szembenézni az igazsággal: valami hajtja ezeket az óriási gázörvényeket. Ugyanez a probléma a tornádónál is. Ma már száz és száz videofelvétel mutatja a tornádó pusztító hatását. Látszik, ha nekimegy egy háztömbnek vagy egy óriási épületnek, azt simán ledarálja, méghozzá olyan éles határokkal, hogy ha átmegy egy konyhán a tornádótól-

csér, akkor a konyha egyik falán megmaradnak a befőttek és érintetlen marad a falióra, míg másik oldala miszlikbe törik. Olyan nagy sebességre gyorsítja a széltőlcsérbe bekerülő tárgyakat a tornádó, hogy például egy szalmaszál befúródik a vasúti sínbe, vagy egy bakelit hanglermez átmérőjének feléig belefúródik egy élő fába. Ezek a nagy sebességek a mai ismert folyadékmechanika szerint nem alakulhatnak ki és nem magyarázhatóak, s az még kevésbé, hogy a jelenség nem áll le súrlódás hatására. A valóságban megfigyelt, lefilmezett tornádók sebességadatait számítógépes hidrodinamikai szimuláció alá vetve ugyanis megdöbbentő eredményeket kapunk. A hidrodinamikai számítások szerint a tornádónak másodperceken belül le kellene állnia – a nagy súrlódás miatt. Ám a valóságban nem ez történik, akár percekig, néha órákig is dühöng a tornádó. Azok a kutatók, akik az oktatási rendszerben mindig azt hallották, hogy az energia megmarad, képtelenek feladni ezt a tartóhatatlan feltételt annak ellenére, hogy a természet újra és újra ezt mutatja.

Hasonló a helyzet a hidegfúzióval is. Addig, amíg sorozatgyártott termék nem lesz, az ellenfelek ezrei, tízezrei mindent megtesznek, hogy föld alá döngöljék ezt a technikai lehetőséget, hogy ne kelljen szembenézni az eddigi nukleáris fizika tarthatatlan posztulumaival, és a forró fúzióra hiába kidobált dollármilliárdokkal. Az úgynevezett hidegfúzióval valószínűleg 2011 végén vagy a következő év tavaszán

A tornádók belseje hatalmas energiákat rejt

indul az első szobafűtésre alkalmas készülék tömeggyártása. Ez még mindig az a 15 évvel ezelőtti szint, ahol mi álltunk egy rövid ideig, amikor a Videoton körülbelül fél évig szponzorálta a kutatásainkat. Akkor mi is kialakítottuk egy ilyen eszköznek a laboratóriumi demonstrációs példányát, azonban a Videoton akkori vezetői úgy gondolták, erre nincs szükségük.

Közben persze sokat fejlődött a fizika is, s azok az effektusok, amelyeket akkor még mintegy hipotézisként kellett kezelni – ilyen volt a felület minőségével kapcsolatos nanotechnológiai hipotézis – mára bizonyítottá, ha nem is közismertté váltak. Bár egymástól nagyon távoli részterületek találkozásánál fordul elő a megbízható hidegfúzió – biztos, hogy az elkövetkezendő évtizedek, netán évszázadok egyik energetikai alapeffektusa lesz, ami megváltoztatja, megjavítja a világot. Talán nem kell nagyon ecsetelnem, hogy mit jelent az olcsó, tiszta energia. Ennek tükrében tragikus, hogy mind a politika, mind a közvélemény, de elsősorban a fizikusok lelkiismerete, éleslátása, tisztessége mennyire cserbenhagyott minket. Ha ez az átörökös megtörténik, a tanulságokat le kell vonni. El kell törölni a mindenféle akadémiai címeket, rangokat, az egész korhadat struktúráját. Ez az egyetlen esélyünk a túlélésre. Nem szabad, hogy ez bárhol, bármilyen effektussal megismétlődjön. ■